

موصول

"أَيْ" یکی از موصولات مشترک است:

حالات "أَيْ":

- ١- اضافه شود و صدر صله آن مذکور باشد: يعِجِبَنِي أَيُّهُمْ هو قائم
- ٢- اضافه نشود و صدر صله آن ذکر نشود: يعِجِبَنِي أَيْ قائم
- ٣- اضافه نشود و صدر صله ذکر شود: يعِجِبَنِي أَيْ هو قائم
- ٤- اضافه شود و صدر صله ذکر نشود:

يعِجِبَنِي أَيُّهُمْ قائم
ثم لَنَزَعَنْ مِنْ كُلِّ شِعْةِ أَيُّهُمْ اشْدُ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا

ابن مالک:

"أَيْ" فقط در حالت چهارم مبنی است

علت بناء: شباهت حرفیه تقویت شده است چون "أَيْ" نیاز به صدر صله دارد

خلیل و یونس:

"أَيْ" در تمام حالات معرب است

خلیل:

"أَيْ" در آیه مذکور (ثم لنزعن...) استفهمایه است و مفعول "لنزعن"
موصول محدود و "أَيُّهُمْ اشَدْ" نائب فاعل "يقال" محدود
یعنی: لنزعن من کل شیعة الذی یقال فیه أَيُّهُمْ اشَد

یونس:

"لنزعن" تعلیق شده به وسیله "أَيْ" استفهمایه

حذف صدر صله غير "أى"
درصورت طولانی شدن صله جائز است:
و هو الذى فى السماء إله